

Kdo so naše nove učiteljice?

Dolores Nagode, Laura Brataševac, Nina Nagode

Dolores, Nina in Laura. Teče že deveti mesec, odkar ste se pridružile naši šoli, in sicer v drugem krogu projekta Prva zaposlitev na področju vzgoje in izobraževanja. Poznamo vas kot biologinjo, pedagoginjo, slovenistko. Kaj ste še, kdo ste?

Laura: Ljubiteljica umetnosti. Raznovrstne. Rada imam glasbo, gib, slikarstvo, predvsem pa gledališče. Do slednjega gojim več kot ljubezen. Preden sem prišla na šolo, sem aktivno sodelovala v raznih slovenskih gledališčih, še zdaj se z veseljem priključim kakemu projektu, kolikor mi čas dopušča. Vedno sem rada zahajala v ta prostor, ko pa sem se začela strokovno ukvarjati z literaturo, me je vedno znova razvnela misel na to, kako pisani besedi vdihniti življenje. Kako se zapisano prelije v celotno bit tistega, ki stoji na odru in tako postane del nas, posameznika, družbe. Vesela sem, da se je to preneslo na dijake in da skušamo s čudovitimi kolegicami oživiti strast do uprizoritvene umetnosti tudi na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina.

Nina: Zdi se, kot da sem na šolo prišla včeraj. Sem predana svojemu delu in ga z veseljem opravljam. Sicer sem pa dekle, ki ima rada življenjske izzive, zato sem se tudi tri

leta preizkušala v tujini. Vesela sem te izkušnje, ki mi je pokazala, kaj mi pomenijo dom, družina, prijatelji. V prostem času sem rada športno aktivna (no, v zadnjem času malo manj), me pa k temu vseeno prisili moj whippet, ki poskrbi, da se po sprehajalnih poteh okoli Ajdovščine odpravim tudi, ko sem lena. Sem tudi nepopoljšljiva ljubiteljica poletnega poležavanja ob morju, pa tudi zimskih aktivnosti na snegu. Ja, vedno se najde kaj, v čemer lahko uživamo.

Dolores: Poleg že naštetega sem še ljubiteljica narave. To pomeni, da kar nekaj časa preživim v naravi, se ukvarjam z gorništvom ali športnim plezanjem. Sem tudi zagovornica pravic živali, od domačih do divjih, ter lastnica ogromnega mačkona. Velik užitek mi predstavljajo potovanja, na katerih si širim obzorja s spoznavanjem novih kultur in krajev. Rada sem v družbi svojih najbližjih in prijateljev, s katerimi se odpravimo na dober koncert ali pa na kavo.

Kakšni so bili vaši občutki ob prihodu na šolo in kaj se je v teh mesecih spremenilo? Kako so vas sprejeli dijaki, kako sodelavci?

Laura: Prevevali so me občutki vznemirjenja in strahu obenem. Ko stojiš v prostoru in vate zre 30

mladostnikov, ki so polni energije, zagnanosti in želje po znanju, pogoltniš ogromen cmok in upaš, da se ti ne zaleti. Sčasoma gre. Dijaki hitro sprejmejo tiste, ki jim želijo dobro. In s skupnim sodelovanjem lahko premikaš gore. Je pa neprecenljivo, če imaš pri začetnih korakih ob sebi nekoga, ki te usmerja, ti svetuje in te ne nazadnje postavi na realna tla. Ogromno sem se naučila od svoje mentorice, ki ni zgolj strokovna sodelavka, temveč predvsem izjemna in navdihujoča ženska. In hvaležna sem, da mi je še vedno na voljo, ko sem v dilemi, kako kaj izpeljati.

Nina: Ko se je ponudila priložnost, da se pridružim projektu, sem bila presrečna, saj sem si take izkušnje želela in jo potrebovala, da sem lahko opravila strokovni izpit. Na začetku me je kar malo skrbelo, kako me bodo sprejeli dijaki. Strah je bil odveč, saj so mi s svojo energijo pomagali, da sem brez večjih težav prišla do tu. Rada grem v razred, rada sem z mladimi, skupaj se učimo, skupaj rastemo.

Dolores: Kot pove samo ime projekta Prva zaposlitev v VIZ, sem se dejansko prvič zaposlila na šoli. Ob tem sem bila presrečna in hkrati rahlo prestrašena. Strah je takoj minil, ko sem videla da so me tako dijaki kot tudi sodelavci dobro sprejeli. Tukaj gre zahvala predvsem moji mentorici prof. Barbari Cigoj Drobnič, ki mi je vlivala moči in me usmerjala, ko sem se »izgubila«. Dnevi, tedni in meseci so (pre) hitro minili, vendar sem v tem času pridobila ogromno izkušenj, ki mi sedaj omogočajo samostojnost pri delu na šoli.

Nina, Dolores, tudi sami sta bili nekoč dijakinji na Pilonu. Kako bi opisali preskok iz šolskih klopi v zbornico? Laura, ti nisi bivša pilonovka in včasih omeniš, da se počutiš kot »prišlek«. Misliš, da je to lahko tudi prednost?

Laura: Posledica moje »imigracije«

je zagotovo ta, da še vedno vsak dan znova odkrijem kakšno novo šolsko učilnico. Na začetku sem se precej bolj lovila kot moji kolegici, zame je bil to čisto nov prostor, novi sodelavci, ne nazadnje nov sistem. Danes to dojemam kot prednost. Zdi se mi, da lahko na delo pogledam z drugega zornega kota, bolj objektivno, kot če bi mi bilo vse to znano že iz časa srednješolskega šolanja.

Nina: Kot bivša dijakinja hudega stresa pri »integraciji« v novo staro okolje nisem doživela. Čeprav so me nekateri učitelji poučevali v gimnazijskih letih, smo se tudi v novih vlogah, kot sodelavci, hitro »poštekali«.

Dolores: Vstop v zbornico skozi vrata, na katera sem včasih le trkala, je bil precej zanimiv. Kot srednješolka si nisem predstavljala, da bodo moji profesorji nekoč v vlogi mojih sodelavcev. Preklopiti sem morala na to, da bivše profesorje sedaj dojemam kot sodelavce, kar je na trenutke še vedno težko. Z vsakim dnem pa vseeno postaja lažje.

Novo šolsko leto je tukaj, še en nepopisan list, prostor za ustvarjanje. Kakšne so vaše želje, česa bi si na šoli, pri dijakih oziroma pri svojem delu želele več, česa manj?

Laura: Težko rečem, kaj pričakujem. Pravkar sem začela s samostojnim delom v razredu in še vedno iščem premico med svojimi željami, pričakovanji in realnostjo. Zastavila sem si kar nekaj ciljev, ki so jih zaenkrat dijaki dobro sprejeli. Verjamem, da jih bomo uresničili, ker sodelujem z odličnimi razredi, vsi dijaki, ki jih bom letos poučevala, so odprti, zagnani in predvsem razumevajoči.

Nina: Novo šolsko leto je prineslo nova pričakovanja in želje, kako ta nepopisan list čim bolj ustvarjalno porisati z znanjem in lepimi spomini. Veliko je idej, ki pa jih bomo morali uresničiti kar hitro.

To šolsko leto namreč zaključujem predčasno – čaka me nov poklic, poklic mame. Nove vloge se zelo veselim, hkrati pa me skrbi slovo od šolskih klopi. (Ja, šolski vrvež mi je že zlezel pod kožo.) To ne pomeni, da svojo poklicno pot zanemarjam, nasprotno, upam, da slovo od mesta za katedrom ne bo predolgo.

Dolores: Novo šolsko leto je zopet priložnost za še več ustvarjanja in dopolnjevanja. To šolsko leto bi rada izkoristila za preizkušanje novih metod ter novih oblik dela. Menim, da tako pouk ostane dinamičen, pester in zanimiv, kljub temu pa tudi kakovosten in učinkovit. Predvsem kreativnosti pa si želim tudi pri dijakih.

Najboljši nasvet, ki ga lahko daste dijaku za popotnico v novo šolsko leto?

Laura: Vsem dijaku in dijakinjam želim, da bi se zavedali pomena znanja, veščin in idej, ki jim jih vsakodnevno posredujemo pedagoški delavci. Vsakršno znanje, ki ga boste sedaj usvojili, je temeljni kamen za vaš uspeh v prihodnosti. Ali kot pravi taoistična modrost: »Drevo, mogočno, da ga ne objameš z rokami, vzkljuje iz drobnega semena. Tempelj, višji od devetih nadstropij, zraste iz prgišča ilovice. In potovanje, dolgo tisoč milj, se začne z enim samim korakom.«

Nina: Mama mi je vedno govorila, da je znanje edino bogastvo, ki ti ga nihče ne more vzeti. In res je tako. Učimo se zase, za svoj poklic, za svoje življenje. Vendar se mladi tega premalo zavedajo. Z znanjem, trdim delom, zagnanostjo in kančkom sreče je uspeh zagotovljen.

Dolores: Dijaki, ostanite zvesti sebi in svojim ciljem, ki ste si jih zastavili. Sprejmite odgovornost in se obvezite, da cilj dosežete. Pri zastavljanju ciljev pa bodite pozorni, da so le-ti realni in dosegljivi. Pri tem vam želim dobre volje in vztrajnosti.

... OD PILONOVCEV

Sprejem prvih letnikov in kulturni krst

Prvi šolski dan za vsakega prvošolca pomeni začetek novega poglavja, polnega na novo zastavljenih ciljev, iskanja novih izzivov, spoznavanja prijateljev in širjenja obzorij. To, da prestopimo prag srednje šole, ne pomeni le pridobitve naziva dijak, temveč tudi to, da postanemo samostojnejši, odgovornejši in bolj samozavestni.

Za nas se je novo obdobje šolanja začelo s prvim septembrom. Že na poti v šolo smo v sebi čutili neučakanost in vznemirjenje. Priznati morava, da sva sami čutili tudi strah, saj nisva vedeli, kako bova v šolsko skupnost sprejeti. Že takoj ob prihodu v Srednjo šolo Veno Pilon Ajdovščina, pa sva začutili tople sprejem, tako s strani

profesorjev kot tudi dijakov, in ugotovili, da je bil strah odveč.

Zjutraj smo se zbrali v amfiteatru šole, kjer nas je najprej nagovoril ravnatelj in nam podal nekaj modrih misli ter nasvetov za nadaljnje šolanje. Kmalu po tem smo z razredničarko in sošolci odšli do učilnice, kjer smo se preko raznih igrice bolje spoznali in povezali. Presenetili so nas tudi dijaki četrtega letnika, ki so nam za sladko dobrodošlico spekli mafine in nam s svojo prijaznostjo olajšali nov in težak začetek.

Ne le da smo prvi dan iz šole odšli nepopisani, temveč tudi z novim, lepim spominom na ta dan, ki si ga bomo večno zapomnili.

Prve dni smo se v šoli še vedno privajali na nove učilnice, profesorje, sošolce in sistem, ki je precej drugačen od osnovnošolskega. Kljub naši zmedenosti smo na ure prihajali ob pravem času, saj smo si kot razred med seboj pomagali.

Prvi teden pa nas je doletel tudi krst, ki smo se ga vsi po tihem bali,

a smo ne glede na strah stisnili zobe in se napotili pred šolo, kjer so bili zbrani že vsi dijaki. Ob različnih izzivih smo se veliko presmejali in kmalu ugotovili, da je bila naša skrb odveč. Dijaki so se resnično potrudili, da bi nas »krstili« na lep način in nam omogočili tople in zabaven prehod iz osnovnošolskih v srednješolske klopi.

Pravijo, da so srednješolska leta najlepša leta življenja, mi pa jih bomo doživeli tako, kot si jih bomo obarvali sami. Prepričani sva, da nama bo srednja šola nudila veliko novega znanja, ki nama bo v pomoč pri uresničitvi najinich sanj.

Maša in Tjaša, 1. b

Maturantska ekskurzija

Preden so dijaki 4. letnikov zakorakali v novo, mature polno šolsko leto, so si privoščili oddih na grških tleh. Takole svojo izkušnjo opisuje Brina.

V torek, 4. julija, smo se ob polnoči odpravili na maturantsko ekskurzijo v Grčijo. V Benetkah smo se vkrcali na ladjo, ki je postala naš dom do pristanka v Grčiji. Z avtobusom smo se peljali do hotela na otoku Zakintos, kjer smo bivali dve noči. Večere smo preživljali v klubu Kamikaze, čez dan pa smo se nekateri odpravili na izlet z ladjico okoli otoka. Ogledali smo si plaže v skritih kotičkih, kjer smo z veseljem skočili v vodo. Po odhodu z otoka smo se nastanili v Toloju, na poti tja pa smo si ogledali antično mesto Mikene in Dionizovo gledališče. V Toloju smo imeli priložnost začutiti grško kulturo, jesti grško hrano in kot pešci prisostvovati v prometu,

ki je zelo drugačen od našega. Naslednji dan nas je čakalo glavno mesto Grčije, Atene, kjer smo si ogledali slavni Atenin Partenon. Seznanjeni smo bili z miti in dejstvi, ki zadevajo Partenon in Atene, in bili kljub neznosni vročini nad njim

presunjeni.

Zvečer smo izkusili pravi grški večer, z grško hrano, plesi in tradicionalnim petjem. To je bil tudi edini večer, ko nam je bil prost izhod prepovedan, in sicer zaradi nevarnosti na atenskih ulicah.

Zadnji dan smo preživel v mestu Delfi. Ogledali smo si ostanke antičnega mesta pri popku sveta in današnje mestece, ki je tam pozneje zraslo. Preden smo se žalostni odpravili proti domu, smo se znova lahko kopali v grškem morju.

Zadnji dan našega potovanja po Grčiji smo si ogledali še Meteoro, skupino šestih samostanov, zgrajenih na skalah. Vstopili smo le v enega izmed njih, od koder smo imeli prečudovit pogled na ostale samostane in na mestece pod nami.

Še istega dne smo se vkrcali na ladjo, s katero smo odpluli proti domu. V Ajdovščino smo prispeli 13. julija v zgodnjih jutranjih urah. Kljub utrujenosti smo ob povratku za starše zaplesali grški ples.

Kljub mnogim nevšečnostim, pozabljenim, izgubljenim ali ukradenim predmetom smo se v Grčiji imeli lepo in nam bo ekskurzija ostala v lepem spominu.

Brina Koloini, 4. b

Ob upokojitvi

Z minulim šolskim letom sta se od šolskih klopi poslovili profesorici Sonja Škvarč in Zdenka Blažko, ki sta mnoga leta vdano in srčno poučevali francoski, angleški oziroma slovenski jezik.

Spoštovani sodelavki, Zdenka in Sonja!

Iskrena hvala za vse, kar sta v dolgi karieri na področju vzgoje in izobraževanja dijakov naredili, za vse, kar smo se lahko s sodelavci od Vaju, Vajine prakse in nasvetov naučili.

Na šolo Vaju vežeta tako dijaška izkušnja kot profesionalna pot. Pilonovski sta in bosta ostali tudi v prihodnje. Vsem nam, ki imamo na šoli še obveznosti, sta lahko zgled s svojim zavedanjem o nujnosti nenehnega spreminjanja in profesionalnega razvoja, saj sta na šoli vedno soustvarjali, sodelovali in spodbujali. Vodili sta številne razvojne projekte, ki so zahtevali sodelovanje z Zavodom za šolstvo ali z drugimi šolami, tudi v mednarodnem prostoru.

V prihajajočem obdobju si bosta lahko vzeli več časa zase, veselimo pa se priložnosti, ob katerih se bomo ponovno srečali. S sodelavci Vama želimo mirno, obenem pa aktivno obdobje po upokojitvi.

Ravnatelj Andrej Rutar

Slovo maturantov

Septembra smo se s proslavo in Zlatimi ladjami dokončno poslovili od letošnjih maturantov. Prav vsi so izkazali velik uspeh in ponosni smo nanje. Posebne čestitke pa gredo našim zlatim maturantkam: Ani Špacapan na splošni ter Greti Škarabot in Lari Kodrič na poklicni maturi. Vsem želimo veliko sreče in uspehov na študijski poti!

Foto: Gaja Cuder, MUL

Mavrice – pesniška zbirka Anike Černigoj

O letošnji maturantki, Aniki Černigoj, smo pred kratkim že brali, kako ji je literarno ustvarjanje zelo blizu ob uspešnem sodelovanju na številnih literarnih natečajih. Zdaj pa se nam je predstavila s svojo prvo pesniško zbirko s pomenljivim naslovom – MAVRICE.

Kot srednješolka zelo resno razmišlja o življenju. Opazuje ga z barvite strani. Pozna trenutke,

ki človeka osrečujejo, pa spet druge, ki ga pahnejo v negotovost, trpljenje in žalost. Nasproti praznemu svetu postavlja Mavrice – na tak način tudi išče lastno življenjsko pot. Zaveda se, da je spoštovanje izjemnega pomena, z njim si odpira mnoga vrata, ki drugim ostajajo zaprta. Razmišlja, kaj ji pesništvo prinaša, kako ga doživlja, razmišlja pa tudi o sebi, svojem mestu v širokem svetu, kaj

ji razsvetljuje pot v prihodnost. Ne manjka ji vznesenosti, odločnosti, samozavesti in hvaležnosti – vse, kar naj bi odlikovalo vsakega odraslega človeka v mavričnem svetu.

Ilustracije je kot barvito upodobitev prispevala **Ana Špacapan**.

Brigita Slejko, prof.

Dam, ker imam: MC in pilonovci na vasi

V današnjem času se premalokrat zavedamo, da so lahko majhne stvari velike. Da lahko z eno gesto, drobno pozornostjo ali s svojim časom nekomu polepšamo dan. Lansko šolsko leto nam je Mladinski center Hiša mladih iz Ajdovščine predstavil nov projekt – vodenje delavnic za otroke po krajevnih skupnostih občine Ajdovščina. Ker v domu bivamo večinoma dijaki Predšolske vzgoje, nam je bil ta projekt še posebej všeč, saj za nas – bodoče vzgojitelje – predstavlja dodatno prakso. Namen in cilj projekta je, da otrokom z vasi popestrimo popoldne z delavnicami, igrkami, skupnim petjem ... Celotna organizacija delavnic je bila prepuščena nam,

seveda pa so nam z napotki in nasveti pomagali tudi člani Hiše mladih. Vsak prostovoljski par je delavnico na vasi izvedel približno enkrat mesečno. Ob koncu šolskega leta smo za nagrado obiskali adrenalinski park.

Vsak ima nekaj prostega časa in lepo je, če ga komu podari. "Dam, ker imam" ne pomeni vedno materialne dobrine, včasih sta naš čas in pozitivna energija vredna veliko več. Vse tiste, ki to imate, torej vabimo, da se nam letos pridružite.

Skupaj bomo otrokom in skupnosti dali nekaj od tega, kar imamo, in prejeli hvaležnost, ki je vedno največje darilo.

Meta Stergar, 4. d

